

[Simonsen.]

1. april. Men når man tager i betragtning, hvor sent det var til første behandling, må man sige, at så ville det have været lovjaskeri, såfremt man i det korte tidsrum fra den 9. marts havde ført forslaget igennem til ikrafttræden 1. april. Når man tænker på, hvor megen og undertiden vel også berettiget kritik der uden for denne bygning lyder for, at vi ikke går tilstrækkeligt til bunds i lovgivningen, må man sige, at så ville dette have været en meget farlig sag.

Men som sagt: tilbage står, at skatteborgerne kommer til at betale 13½ mill. kr. for de forsyndelser, jeg her har gjort rede for.

Hvad er videre konsekvensen? Konsekvensen er bl. a. den, at nu skal man ude omkring i sygekasserne til at efterbetale dagpenge for den periode, der er gået fra 1. april og til det tidspunkt, da man modtager et cirkulære de pågældende steder. Man skal igennem en lang, lang række administrativt vanskelige processer. Det er heller ikke med til at højne forståelsen for og tilliden til det arbejde, der bliver præsteret i folketinget.

Jeg synes, det er et meget tungt ansvar, der ligger på regeringen i denne sag. Dette ændringsforslag ville vi med stor iver og ildhu have stemt imod, hvis der ikke havde været så meget teknik i det. Hvis vi stemmer imod det, vil det bevirke, at vi stemmer for 1. april, og det vil selvsagt være unaturligt, for det er jo uigennemførligt. Derfor må vi undlade at stemme om det pågældende forslag, men det skal være med en meget kraftig protest mod den måde, man har behandlet dette lovforslag på, med det resultat, at skatteborgerne kommer til at betale 13½ mill. kr. på grund af de forsyndelser, der er præsteret, og på grund af det pres, som SF har lagt for dagen i denne sag. Det, vi kan konstatere — så kan det være med glæde eller det modsatte — er altså, at SF også i denne sag bestemmer farten.

Robert Christensen: Da vi her i tinget havde de to lovforslag til første behandling, udtalte jeg på mit partis vegne, at vi ikke kunne medvirke til ændring af dækningsprocenten, når vi vidste, at vi umiddelbart efter ville få et lovforslag til en dagpengereform med ikrafttræden 1. april næste år. Jeg sagde derimod på venstres vegne, at vi nok var klar over, at der tiltrængtes en ændring

i dagpengesatserne, og at vi var villige til at medvirke til de dagpengesatser, som arbejdsmarkedsparterne selv ville finansiere.

I den forbindelse undersøgte vi, hvor meget det kunne blive, og vi fandt ud af, at det ville falde sammen med de dagpengesatser, der står i loven. Da det var konstateret, frafaldt jeg på mit partis vegne den tanke at fremsætte ændringsforslag om selve dagpengesatsen. Jeg formoder, at man fra regeringspartiets side på det tidspunkt var klar over, at der var forhandlingsmuligheder i udvalget.

Dette om selve hovedsigtet med lovforslaget.

Så er der ikke stort andet at tale om her end det ændringsforslag, der går ud på ikrafttrædelsestidspunktet og begrundes med, at der ikke har været tid til behandlingen. Den forrige ordfører, hr. Simonsen, havde kalenderen fremme og nævnte nogle datoer. Jeg skal ikke forsøge at gøre det bedre, men skal bare føje til, at lovforslaget blev fremsat den 16. februar. Vi vidste alle, at sidste frist for betænkningens afgivelse, for at det kunne træde i kraft til 1. april, var den 17. marts, så vi måtte erkende, at der kun var én måned til arbejdet. Den 17. marts havde vi netop fået lovforslaget i udvalget. Nu ved vi også, at i virkeligheden var sidste frist først søndag den 19. marts. Men jeg vil gerne på mit partis vegne konstatere, at vi overhovedet ikke blev bedt om at fortsætte udvalgsarbejdet. Jeg vil bare hermed konstatere, at det ikke er mit parti, der er årsag til den langsomme arbejdsgang med dette lovforslag.

Denne langsomme arbejdsgang medfører så ændringsforslag nr. 3 om, at lovforslaget skal træde i kraft 1. maj, men en del af det med tilbagevirkende kraft til den 1. april. Om dette ændringsforslags konsekvens kan man sige, at de personer i landet, der skal modtage dagpengene, ikke bliver snydt, som det blev sagt. Denne bemærkning fra hr. Finn Christensens side vil jeg gerne anholde. Jeg er da godt klar over, at der er nogle mennesker her i landet, der tror, at når et lovforslag er fremsat, er det også lov. Jeg tror for øvrigt også, der er nogle mennesker, der tror, at når der kommer en betænkning fra et ministerielt embedsmandsudvalg, er det lov. Men faktum er jo, at der ikke er noget, der er lov her i landet, før det er ved-